

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de Slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den Nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het Spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond Eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de Deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberge. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't Dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmann. — 459. De Heldin van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooler. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en Ijs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooveres van het Ijs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 499. Ada's Avontuur. — 500. Uit het Leven van A. Hans.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

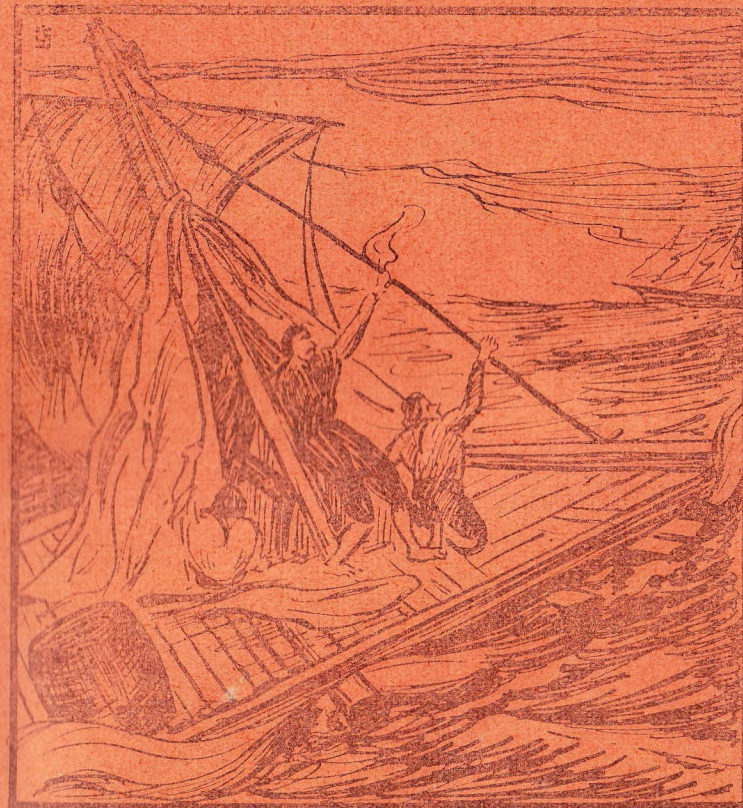
PRIJS: 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren

Nr. 528.

A. HANS.

Schipbreuk van de Meduse

Uitgave: A. Hans-Van der Meulen, Contich

DE SCHIPBREUK VAN DE MEDUSE

I.

Pierre Carnac, een jongen van twaalf jaar, werd wakker op de zolderkamer van een huisje, dat aan de kust van Bretagne, nabij Brest stond. Vlug rees hij op. Straks moest hij aan boord zijn van een vaartuig, dat naar het eiland Aix bij Oleron voer. En daar zou hij inschepen op de Meduse, een oorlogsschip, dat klaar lag voor een reis naar West-Afrika. Pierre was leerling der marine. De liefde voor de zee zat hem in het bloed, al was zijn vader, een visscher, in de golven omgekomen.

Pierre kleepte zich in zijn blauwe uniform. Hij hoorde beneden zijn moeder al, die erg verdrietig was, om zijn vertrek. Maar alle knapen van de Bretoensche kust gingen immers jong

naar zee. Hoe zouden ze anders hun brood leeren verdienen?

Het was pas zes uur nu, doch om half acht reeds moest Pierre aan boord zijn in de haven van Brest, een half uur van hier.

— Goeden morgen, moeder, zei de knaap, toen hij het laddertje afdaalde.

Vrouw Carnac haalde ontroerd haar zoontje naar zich toe.

— Het zal lang duren, eer ge me weer eens goeden morgen kunt wenschen, sprak ze bewogen.

— Zes maanden. Dan is de Meduse terug.

— Een half jaar. Maar het is voor uw bestwil. Ge zult beter vooruit komen dan een vischer.

— O, moeder, als ik later zeeofficier ben, koop ik voor u een schoon huis op de kade te Brest.

— Ik weet, dat ge goed uw best zult doen. Wees altijd braaf en gehoorzaam. Bid elken morgen en avond!

De moeder had nog zooveel te zeggen, van alles, wat ze in den haast slapeloozen nacht overdacht.

Berthe, het negenjarig zusje, kwam uit een zijkamertje. Ze was ook vroeg op, want ze mocht met moeder mee naar Brest, om Pierre

weg te brengen. Zij voelde het triestige van het afscheid nog niet. En toch zou ze ook zeer haar broer missen, die zoo veel met haar gespeeld had aan het strand en op de rotsen, of met haar thuis wachtte, als moeder visch uitleurde te Brest.

Pierre kon vanochtend niet veel eten. Hij was zoo vol blijde verwachtingen. Hij zou zijn eerste groote reis doen. Tot nu toe had hij alleen visschers vergezeld op tochtjes langs de kust, al ondervond hij daarbij wel, hoe geweldig het stormen kan.

Buren kwamen binnen, mannen, vrouwen, kinderen. Ze wilden Pierre nog eens goeden dag zeggen, en een voorspoedige reis wenschen. Ook twee mannen uit den omtrek waren voor de Meduse aangewezen, zij, als matroos. Het waren Hubert Gourven en Jan Kurven, en ze hadden vrouw Carnac beloofd, dat ze op Pierre zouden letten. Ze bevonden zich al sedert gisterenavond te Brest. Even vóór zeven uur vertrok Pierre met moeder en Berthe. Het was een schoone Junimorgen van het jaar 1816; de zon straalde en blauw glansde de zee, al schuimde, gelijk altijd, de branding bij de rotsen. Pierre wuifde nog eens naar de bureu.

Vrouw Carnac kon niet veel spreken; de ontroering scheen haar heel toe te nijpen en het werd nog erger naarmate ze de stad naderde. Zoo was het ook geweest, toen men haar vijf jaar

geleden, op een wilden Novemberavond kwam zeggen, dat haar brave man het leven in de golven verloren had.

Veel zeelieden uit Brest en Bretoensche dorpen, waren nu met familieleden aan de haven; met de Meduse zouden van de reede van Aix nog andere schepen naar Afrika zeilen. De groote sloep, die de mannen en jongens er heen moest brengen, liep vol.

Vrouw Carnac hield haar zoontje zoo lang mogelijk bij zich. Ze zag bleek van angst.

— O, ga mee terug naar huis! zei ze eensklaps.

— Maar moeder! riep Pierre verwonderd uit.

— Ik ben opeens zoo bang!

— Ik mag niet weg blijven! Dan zouden ze me in de gevangenis stoppen. Ik ben leerling van de marine, moeder!

— 't Is waar! O, mijn lieveling!

En heftig klemde vrouw Carnac Pierre tegen zich aan. Maar dan moest ze hem laten gaan. Hubert Gourven en Jan Kurven stonden al te roepen. Het was tijd.

— God beware u, mijn jongen, zei moeder in een snik.

Pierre kuste haar en Berthe. Hij had nu ook tranen in de oogen. Vlug veegde hij ze met zijn

mouw weg, sloeg zijn oliezak met zijn goed op den schouder, en ging over de loopplank.

Ouders, vrouwen, broers, zusters, kinderen wuifden van de kade, toen de sloep vertrok.

— Ik had hem toch niet mogen laten gaan. Ik voel, dat er iets slechts zal gebeuren! snikte vrouw Carnac, toen ze zich met Berthe verwijderde.

O, wat zou het nu voor haar eenzaam zijn in 't huisje!

II.

Op 17 Juni 1816 lagen op de reede van Aix vier schepen zeilens gereed: het fregat « La Méduse », de kanoneerboot « La Loire », een brik « Argus » en een korvet « L'Echo ». Ze waren ruim in levensmiddelen voorzien en sterk met kanonnen bewapend. Deze vaartuigen moesten overheden, ambtenaren, werklieden en soldaten overbrengen naar Saint-Louis en andere kolonies bij de Senegal, in West-Afrika, die door de Engelschen in 1758 aan Frankrijk ontnomen, maar nu terug gegeven waren.

Pierre Carnac leunde over de verschansing van de Méduse, het grootste schip. Aan boord bevonden zich de gouverneur der kolonie, kolonel Julien Schmaltz met zijn vrouw en twee dochters, officieren en ambtenaren, dokter

Savigny, benevens twee honderd soldaten, die men zoo wat overal aangeworven had, niet alleen Franschen maar ook Italianen, Duitschers, Spanjaarden en zelfs negers. De meesten waren ruwe kerels; ze dienden voor het geld en het scheen hun 't zelfde, waarheen men ze stuurde.

— Nu vertrekken we, zei Hubert Gourven tot Pierre.

— O, ik zal vreemde landen zien! riep de knaap opgetogen uit.

— Ja, jongen!

Ook Jan Kurven kwam even bij hen.

— Ik hoor, dat de kapitein van ons schip niet veel beteekent, sprak hij zacht. Twee officieren waren over hem bezig. Ze wisten niet, dat ik hen kon beluisteren. Ze zeiden, dat de kapitein in geen twintig jaar meer gevaren heeft, en ze hem deze post gegeven hebben, omdat hij van hoogen adel is. Dat merkt ge al aan zijn naam: Duroys de Chaumareys...

— 't Is een heele mondvul, zei Hubert Gourven.

— We moeten langs gevaarlijke rotsen.

— Maar de regeering zal toch geen dommerik aanstellen op een schip, dat zooveel volk vervoert.

— Ik herhaal, wat de officieren zeggen. Zij kunnen het weten,

Pierre Carnac kon ook niet gelooven, dat de

kapitein ongeschikt was voor zijn taak. Hij wist niets van gekonkel tot het bekomen van hooge posten.

Lang mochten de mannen niet meer praten; er klonken bevelen. Het vertreksein werd gegeven. De schepen vertrokken. Van het eiland groette men met kanonschoten. En van de vaartuigen werd er op dezelfde wijze geantwoord.

Pierre moest nu beginnen als hulp van den kok in de keukenkombuis.

Zoo was de reis naar Afrika aangevangen. Den volgenden dag was de Méduse, die sneller kon zeilen, al ver van de andere schepen. De officieren vonden dit onverstandig; men deed beter bijeen te blijven, om elkaar zoo noodig hulp te bieden, maar kapitein Chaumareys, die een trotsch man was, luisterde niet naar hen.

De eerste zes dagen verliepen zonder buitengewone gebeurtenissen. Men was nu al bij de Westkust van Afrika, niet ver meer van het doel, maar hier lagen gevaarlijke rotsen. En de ervaren zeelieden merkten wel, dat de kapitein soms aarzelde bij het besturen van het schip. Toch luisterde hij niet, naar zijn officieren, die beter deze plaats kenden dan hij. Het weer werd ruwer. Een hevige storm dreef de Méduse meer naar de kust, met haar verraderlijke klippen. Maar de kapitein hield vol, dat men niets te vreezen had en alles zeer goed verliep.

Het weer bedaarde. Op een morgen hield men feest aan boord. Dat was zoo de gewoonte als men de warme streken naderde. Matrozen hadden zich verkleed en haalden allerlei grappen uit. Ze spotten anderen nat en een stelde Neptunus voor, den god der zee. Pierre Carnac moest ook dikwijls lachen. Maar Hubert Gourven trok hem op zijde en sprak:

— Als er iets gebeurt, kom dan dadelijk bij mij. Ik heb uw moeder beloofd op u te letten en ik zal mijn woord houden.

— Maar wat zou er gebeuren? vroeg Pierre. Het is zulk prachtig weer.

— Kijk ginder, de bootsman Maudet viert geen feest. Hij doet waarnemingen. Er ligt ongerustheid op zijn gezicht. Hij heeft hier veel gevaren en kent er de zee. We zijn dicht bij de verborgen rotsen, en, als het schip op een daarvan stoot, is het verloren. O, de bootsman komt hierheen... hij is erg gejaagd... Kijk, hij roept den kapitein, die met Neptunus staat te lachen.

Hubert Gourven ging wat naderbij, en hij hoorde den bootsman zeggen:

— We moeten van koers veranderen, kapitein. We zitten veel te dicht bij de rotsen van Arguin.

— Ge vergist u! beweerde Chaumareys. Wat zijt ge toch allemaal bang! Ik wil dat wantrouwen niet verdragen.

— De kleur van de golven is hier heel anders. Er drijft zand in, en ook lisch. We hebben geen diepte genoeg, hield Maudet vol.

— Ge zoudt willen, dat ik weer laat peilen. Dan moeten we het schip overdwars leggen en verliezen we tijd met een nuttelooze handeling.

Ontevreden wendde de kapitein zich af.

— Is de kerel gek? Denkt hij, dat hij alles alleen weet! bromde Hubert. De bootsman spreekt nu met officieren. Ze moeten allen samen den kapitein dwingen voorzorgen te nemen. O, ze gaan naar hem toe! Maar hij loopt weg, terug naar het feest. Hij wil niet luisteren. Wat een domkop!

Hubert Gourven mocht dit toch niet te luid zeggen, want de kapitein had ook zijn vrienden en die konden oneerbiedige matrozen streng laten straffen.

Intusschen duurde midden op het schip het gelach voort. Daar zaten ook de gouverneur Schmaltz, met zijn vrouw en dochters, Correard en Bredif, ingenieurs, de geneesheer Savigny, verscheidene ambtenaren, en allen hadden de meeste pret met de grappen van Neptunus en de verkleede matrozen. Pierre keek niet meer naar het feest. Hij was ook ongerust en dacht aan zijn moeder en Berthe. Hij zag, dat eenige officieren opgewonden met elkaar stonden te praten.

— Ze zeggen, dat we veel te dicht bij de rot-sige kusten blijven varen. We moeten verder in zee steken, en de gevaarlijke plaats omzeilen, sprak Hubert tot Jan Kurven, die hier nu ook stond.

— We hebben een grooten ezel tot kapitein, bromde Jan. Hij meent zeker, dat hij hier zoo veilig zit als op zijn kasteel.

Het werd middag. Pierre moest helpen, om de spijzen op te dienen voor de voorname passagiers. De officieren keken strak, en onder den maaltijd heerschte aan de tafel van den kapitein en zijn officieren een onaangename stemming. Na het eten, hoorde Pierre den kapitein driftig zeggen:

— Welnu, als ge het noodig oordeelt de diepte te peilen, zullen we het doen! Dan kan het blijken, dat ge noodeloos bang zijt.

En spoedig daarna werd het dieplood neergelaten.

— Achttien vaam! klonk het.

Het was te weinig. En ieder schrok. Chaumareys verbleekte. Hij liet dadelijk de koers veranderen. De Méduse moest verder in zee. De kapitein gaf haastig zijn bevelen. Men spande zeilen bij.

— Peilen! klonk het. Gedurig peilen!

— Tien vaam!

— Het schip meer in den wind brengen!

Vlug. O, vlug dan toch! schreeuwde de kapitein, die nu wel het gevaar besepte.

Soldaten en passagiers merkten, dat er onraad was en keken verschrikt toe. Thans lachte niemand meer.

Pierre Carnac liep Hubert na, gedachtig aan diens waarschuwing.

Eensklaps voelde men een geweldigen schok. De Méduse raakte grond, verhief zich even, daalde weer, stootte nog op den bodem en liep vast.

— Gestrand op een rots! klonk het.

De kapitein stond even als wezenloos.

— Zoo ver heeft uw koppigheid ons gebracht! riep de bootsman Maudet hem toe.

— We hebben u genoeg gewaarschuwd! schreeuwden woedend de officieren.

— Stil! beval de kapitein dan. Ik ben hier de meester. Er is niets ergs gebeurd. Straks zijn we van de bank weg en varen we veilig naar Saint-Louis.

— Nu nog zooveel praats verkoopen! bromde Hubert. O, zal ik mijn vrouw en kinderen ooit terug zien? Pierre, blijf bij me! Ik zal voor u doen, wat ik kan! Hoe zouden we vlot raken? Het is vloed, straks zakt het water. Wat een kapitein! Stranden bij het prachtigste weer van de wereld!

Chaumareys stelde de passagiers en de soldaten gerust. Matrozen moesten nu in een boot een

anker een heel eind weg, in dieper water brengen. Aan dit anker was een kabel bevestigd, die op het schip aan een spil zat. Als men deze draaide, en den kabel opwond, terwijl het anker bleef liggen, moest de *Méduse* zich voort bewegen naar het dieper water. Maar het anker bleef niet zitten en raakte telkens los en woelde zand en schelpen naar boven. De *Méduse* bleef op de rotsbank van Arguin.

De kapitein hield raad met de officieren, ingenieurs en den gouverneur Schmaltz.

— Luister, wat we kunnen doen, zei de gouverneur. We zijn niet ver van de kust. We maken een groot vlot. Daarop kunnen twee honderd man plaats nemen en stapelen we ook levensmiddelen. We hebben zes reddingsbooten. Daarin kunnen de andere passagiers vervoerd worden. Zoo varen we naar de kust. En we marcheeren dan naar Saint-Louis. De *Méduse* zal zeer verlicht zijn en vlot raken. Misschien kunt ge de schade aan den kiel herstellen, en het schip behouden.

Nu bleek het, hoe dom de kapitein gedaan had door de andere schepen te verlaten. Hij achtte het plan van den gouverneur voortreffelijk en gaf dadelijk de noodige bevelen om hout voor het vlot bijeen te brengen. Men nam de ra's en de stengen van de masten en brak kajuiten en kombuizen af, om planken te verkrijgen. Het

werd nacht en de wind stak fel op. Golven sloegen over het ongelukkig schip.

— Blijf in de keuken! had Hubert tot Pierre gezegd. Ik moet meewerken aan het vlot, maar zonder u verlaat ik het schip niet!

De knaap zat ongerust in een hoekje. De kok en de andere bedienden moesten de levensmiddelen inpakken en waren ook angstig. Den heelen nacht werkte men aan het vlot voort, want de storm kon de *Méduse* in stukken slaan. Maar dikwijls moesten de matrozen den arbeid staken en zich ergens aan vast grijpen om niet door de golven meegesleurd te worden. Tegen den morgen viel gelukkig de wind. Den ganschen dag zette men het werk aan het vlot voort. Het werd twintig meter lang en zeven meter breed.

— Een lomp kraam, zei Hubert tot Pierre Carnac, die eens kwam zien. Als we daarmee moeten varen, zullen we over het water kruipen als een slak over land.

— Maar er zijn ook sloepen.

— Ik ben eens nieuwsgierig waar ze ons zullen stoppen. Misschien blijven we aan boord en komt het schip vlot. Dat ware het beste. Ge blijft in mijn buurt, hoor!

's Avonds werd de zee weer zeer woelig. De wind begon te huilen, en wilde golven sloegen over het dek. Ze hieven het reusachtig vlot op en

namen het mee over boord. Kreten van angst weerklonken.

— Booten uitzetten en het vlot halen! beval de kapitein.

De matrozen begrepen, dat dit noodig was en weerden zich, zooveel ze konden. De soldaten, die angstig op het tusschendek zaten, meenden, dat de bemanning het schip ontvluchtte en hen in den steek zou laten op een wrak. Woedend grepen ze hun geweren.

— Wie zonder ons in de booten gaat, schieten we neer! dreigden ze, en ze duwden hun officieren op zij, oproerig in hun zucht naar zelfbehoud.

Maar de oversten maakten het hun duidelijk, dat men het vlot moest ophalen, om allen te redden. En zoo werd het krijgsvolk weer kalm. Het vlot werd bemeesterd en aan de Méduse vast gehecht. Het was een ellendige nacht. Het schip stootte, raakte lek; het kraakte soms onheilspellend. Er was geen orde meer aan boord. Passagiers lagen ziek in kajuiten of aan dek. De soldaten morden luid. Sommige matrozen plunderden de koffers der voornamen reizigers, en, daar ze allerlei kleeren en linnengoed niet konden verbergen, trokken ze vier, vijf hemden, borstrokken, zelfs verscheidene frakken over elkaar aan. Anderen maakten zich van een vat wijn meester en lagen weldra dronken neer.

De kapitein en de gouverneur begrepen, dat men nu zoo spoedig mogelijk de Méduse moest verlaten, want het water steeg in het ruim. Zij, eenige officieren en hooge ambtenaren bepaalden, wie er in de reddingsbooten een plaatsje zouden krijgen. En nu gingen de voornamen voor de anderen.

De kapitein, de gouverneur en zijn familie, de ingenieurs, de dokters, de ambtenaren, de meeste officieren van de soldaten en van het schip, zouden in de zes reddingsbooten opgenomen worden. De soldaten en overige zeelieden moesten op het vlot. Men liet ze er op neer langs touwladders en kabels. Ook Hubert, Jan en Pierre kregen met veertig matrozen en tal van passagiers bevel zich op het vlot te begeven.

— Ik ga niet mee! riep Jan Kurven op heftigen toon. Ik blijf aan boord!

— Maar het schip kan het niet lang meer uithouden! beweerde Hubert.

— Voorzeker langer dan het vlot! Of ze kunnen ons ook in de booten opnemen.

Maar er was geen tijd om te redetwisten. Hubert hielp Pierre en bracht hem naar het midden van het vlot.

— Plaats voor een kind! riep hij, tot de opdringende soldaten.

Toen het vlot al voller en voller werd, meenden overblijvenden, dat zij geen plekje meer

zouden krijgen en er werd gestooten, geworsteld en gevochten om van de Méduse weg te geraken. Het was een onbeschrijflijk lawaai.

Intusschen liet men elders de booten neer met de voorname overheden en passagiers. Men had van alles voor het vlot ingepakt, maar vergat in het gewoel, de zeilen, werktuigen en meeste levensmiddelen te laden. Op het vlot bracht men alleen eenige vaten wijn, een ton water, een zak met vijf en twintig kilo doorweekte beschuit, enkele zeilen en een aantal geweren.

Het vlot was zoo door de menschenmassa bevracht, dat het naar een zijde helde en er water over spoelde. Sommigen werden zoo bang, dat ze in zee sprongen en naar de Méduse terug zwommen. Aan boord waren wel zestig soldaten en zeelieden gebleven, die niet op het lomp vaartuig wilden. Velen hadden overmatig wijn gedronken, zoogenaamd om zich moed te geven, maar nu schreeuwden ze als bezetenen.

De gouverneur, zijn vrouw en dochters, voorname ambtenaren zaten in de grootste boot, en ook de andere sloepen waren reeds bemand. Kapitein Chaumareys stond nog aan boord. Als meester van het schip was het zijn plicht er de laatste te blijven. Maar hij daalde ook in een sloep af. Toen jouwden de matrozen, die nog op de Méduse waren hem luid uit. De kapitein stond bleek van woede in de reddingsboot.

— Ik stel voor getuigen vast, dat gij de Méduse niet wilt verlaten! riep hij tot de achter geblevenen.

— Maar ik verklaar voor getuigen, dat het schip veel verlicht kon worden en misschien vlot zou geraken, als gij de kanonnen en allerlei lading in de zee hadt geworpen! schreeuwde een matroos die op de Méduse stond. En zelfs nu moogt gij als kapitein uw schip nog niet verlaten! Gij wilt ons op een zinkend vlot jagen! vervolgde hij. Wacht, ik schiet u als een hond neer, lafaard!

De zeeman greep een geweer, maar een overste nam het hem af.

— Gaat allen op het vlot! hernam de kapitein.

— Er is geen plaats meer! Dat de gouverneur en de officieren hier terug keeren, en de passagiers en hun matrozen eerst in de booten laten! Dat is hun plicht! klonk het terug.

— Ik zal hulp zenden van 't land! beloofde de kapitein.

— Lafaard! Schelm! Ellendeling! Ge hebt de Méduse op de rots gebracht! En ge vlucht! huilde men van het wrak.

De reddingsboot verwijderde zich. Maar de kapitein voelde toch wat wroeging. In plaats echter van zelf naar de Méduse terug te keeren,

zond hij er een andere sloep heen en tot den officier, die ze bestuurde, zei hij:

— Tracht allen te bewegen, het wrak te verlaten.

De officier gehoorzaamde en veertig soldaten, twee vrouwen en een kind daalden in de boot af. Achttien mannen weigerden echter hardnekkig de Méduse te verlaten. De sloep was trouwens zoo vol, dat ze haast zonk. En de inzittenden van de andere reddingsbooten weigerden eenige van de ongelukkigen over te nemen. Weer toonden de gouverneur en de kapitein hun vreeselijke lafheid.

Hoe moest nu het zware vlot aan de kust geraken? Men zou het verbinden aan de reddingsbooten, waarin roeiers zaten. Als men die reddingsbooten dus voort roeide, kon men het vlot voort slepen. Men deed het, maar vorderde zeer langzaam. Zoo zou het lang duren, eer men land bereikte. Toen sneed men de touwen door. De kapitein en de gouverneur lieten honderd en twintig soldaten, zes en twintig zeelieden en een vrouw, een marketenster, onbarmhartig op het vlot achter. Ze beweerden wel dat ze van land hulp zouden zenden, maar ze wilden toch eerst en vooral hun eigen leven bergen.

— De lafaards bekommeren zich niet meer om ons! riep Hubert Gourven. Ellendelingen!

O, soldaten, schiet op hen, dwingt ze terug te keeren!

Een officier verhinderde dit.

— De kapitein en de gouverneur zullen ons van land hulp sturen, verzekerde hij.

— Hulp? Wanneer? Ons vlot zinkt haast! We hebben geen eten! We zullen verder in zee drijven... Sterven moeten wel hernam Hubert.

Hij beefde van verontwaardiging. Hij was een eerlijk zeeman, die aan de kust van Bretagne reeds dikwijls zijn leven gewaagd had, om schipbreukelingen te redden. En hier zag hij zijn oversten vluchten...

Pierre zat bij de marketenster onder een tentje en hoorde, wat Hubert zei. Hij dacht aan zijn moeder en Berthe, en begon stil te schreien. O, moest hij nu verdrinken of van honger sterven?

Wie zou op dit vlot de orde handhaven, het weinig voedsel, het vat water en den wijn verdeelen? Er waren drie oversten: Coudin, een officier, Correard, een ingenieur, en Savigny, een hulpdokter, maar een ruwe, brutale kerel.

Men had de Méduse om zeven uur 's morgens verlaten; in den namiddag waren de doorweekte beschuiten al opgegeten. Voedsel bezat men niet meer. De oversten lieten een paar kleine zeilen spannen aan een stuk mast, maar het vlot kon niet bestuurd worden. Er was geen kans om de kust te bereiken. De gevluchte sloepen zouden

echter spoedig op het eiland Arguin zijn, daar de passagiers aan wal zetten en terug keeren. Die hoop toch bezielde allen. Men tuurde uren lang over zee, doch geen hulp daagde op. Het werd avond en weer brak een storm los.

— Hier te midden blijven, zei Hubert tot Pierre.

En het was noodig, want woeste golven rolden over de planken. De schipbreukelingen drumden samen. De oversten joegen ze dan uiteen, opdat het vlot niet zou kantelen. Men weende, tierde, huilde. Twintig mannen vielen in zee. Men kon ze niet helpen. De ongelukkigen verdronken jammerlijk. Anderen lagen weerloos neer. Velen werden koortsig en ijlden.

— Ik zie een schip; we worden gered! klonk het dan, maar het was wartaal.

Een soldaat zwaaide een geweer.

— Ik wil eten; breng me een kieken en een flesch wijn! beval hij.

De oversten wilden hem het wapen ontnemen. De krijgsman, die zinneloos was geworden, rolde in zee en verdween.

Pierre was ingeslapen en ontwaakte pas 's morgens. Maar toen voelde hij zich erg zwak. Hubert gaf hem een paar teugen wijn.

Een bakker was krankzinnig geworden.

— Menschen, riep hij, weest niet bang. Ik ga brood halen voor u. Dadelijk ben ik terug.

— We loopen met u mee! schreeuwden twee matrozen, die gloeiden van de hevige koorts en evenals de bakker, sprongen ze in zee, en zonken ze in de diepte.

— Laat ze doen! Het vlot wordt er door verlicht, zei de ruwe dokter Savigny.

Nog anderen verloren het verstand.

— Leg me toch in mijn hangmat! Ik heb slaap en wil rusten, smeekte een soldaat, die meende, dat hij nog op de Méduse was.

— Ginder ligt een stad! En waarom varen we er dan niet heen! riep een ander, die in zijn koorts visioenen had.

Iemand zei, dat hij aan den gouverneur had geschreven en er wel gauw antwoord zou komen.

Soldaten hurkten bij elkander en fluisterden. Onheilspellend flikkerden hun oogen. Hubert Gourven beluisterde hen en ging bij den officier Coudin.

— Die mannen ginder, maken een komplot, zei hij. Ze willen de zieken en zwakken in zee werpen om al den wijn voor hen te houden en het vlot te verlichten. Laten we op onze hoede zijn!

Het gemeenschappelijk gevaar bracht geen verbroedering; vijanden beloerden elkaar op het vlot der Méduse.

En in den nacht, toen de zee weer woelig was,

begon de vreeselijke strijd. In het midden stonden officieren en onderofficieren. Ze hadden geweren, schoten en sloegen op soldaten die weigerden neer te zitten. Het werd nog erger, toen eenige krijgslieden het vlot in stukken wilden hakken, om zoo ineens een einde te maken aan het lijden, zooals ze beweerden. Er werd geweldig gevochten. Gehuil klonk in het stormgeluid.

Hubert zat in het tentje en boog zich over Pierre, die angstig schreide. De trouwe Bretagner zou den knaap tot het laatste toe beschermen.

— Moeder, o, moeder! kreunde Pierre in zijn wanhoop.

Ontzettende tooneelen hadden plaats. Soldaten werden in zee geworpen en de officieren en onderofficieren sloegen met geweerkolven en sabels naar hen, als ze trachtten weer op het vlot te geraken. Sommigen, die elkaar vast grepen, rolden samen in de golven. En toen de morgen kwam, waren er wel zestig mannen verdwenen. De overlevende soldaten onderwierpen zich. Gedrochtelijke haaien volgden het vlot, belust op de prooi.

De schipbreukelingen leden honger; men kauwde op leer van hoeden en schoenen, op een stuk zeildoek, op linnen, dat men afscheurde. Men kon wat visschen vangen en verslond ze

rauw. De zon brandde geweldig. Het water raakte op. Zoo steeg het lijden. En o, die honger. Toen stelde er een voor, menschenvleesch te eten. Er lagen nog een paar dooden op het vlot.

Pierre Carnac behoefde dat vreeselijk schouwspel niet meer te zien. Hij lag met gesloten oogen en gloeiende wangen onder het zeil. Hubert zat naast hem en weende.

— Moeder, geef me uw hand, hoorde hij Pierre prevelen. Dan kan ik beter slapen. O, ja, nu lig ik goed, moeder! Het is zacht in mijn bed. Op het vlot zijn ze aan het vechten. Wat ben ik blij, dat ge er me weggehaald hebt, beste moeder. En ik zie Berthe ook. Morgen zullen we op het strand spelen. En dan komt Hubert ook bij ons.

— Hij droomt, dat hij thuis is, zei Hubert. Een kind van twaalf jaar... Dat moest al naar zee. We zijn zoo arm in Bretagne. Ik zal mijn vrouw en de kleine jongens en meisjes niet meer terug zien. God helpe hen!

De brave matroos hield de brandende rechterhand van Pierre vast. Hij zag, dat de knaap sneller hijgde. Hubert wilde zoo gaarne de droge, ontvelde lippen wat bevochtigen, maar er was geen water meer. En dat uit zee zou het lijden nog vermeerderd hebben.

— Pierre sterft, prevelde Hubert, en hij bad het Onze Vader.

De marketenster, die naast hem lag, richtte zich wat op.

— De jongen wordt uit zijn lijden verlost, zei ze. O, stierf ik ook spoedig! Ik heb overal pijn.

Hubert ging uit het tentje. Aan Savigny vroeg hij wat wijn. Het was voor een doodziek kind.

De ruwe dokter schudde het hoofd.

— Ik ben daar straks bij dien jongen geweest, zei hij. En hij leeft geen uur meer. We moeten den wijn sparen voor hen, die mischien in leven kunnen blijven.

— Voor u zelf, lafaard! schreeuwde Hubert.

Hij wilde woedend naar het vat springen. Maar Savigny en officieren grepen hem vast en slingerden hem in zee.

— Nog een minder! zei de dokter hoonend.

Hubert was ook zeer verzwakt en te vergeefs trachtte hij het vlot te grijpen. De brave man zonk weg.

Even later stierf Pierre. De vrouw had hem nog eens « moeder » hooren roepen, maar het was als met een blijden klank van verlossing.

Na een uur deed Savigny de ronde. Hij zag den dooden knaap en liet hem in de golven neer.

Nog grooter lijden bleef aldus Pierre gespaard. Den vierden morgen lagen twaalf mannen dood, gestorven in den nacht. Men wierp hen in zee. 's Avonds vocht men weer, toen sol-

daten den overgebleven wijn wilden wegnemen. 's Morgens bleven er nog dertig overlevenden van de honderd veertig, en na een volgenden strijd nog vijftien. Ook de marketenster was dood.

Na tien dagen zagen schipbreukelingen van het vlot in de verte een vaartuig. Ze zwaaiden met doeken. Het vaartuig voer echter voorbij.

— We moeten nu sterven; riep er een.

Allen waren moedeloos. De ingenieur Corréard smeekte, dat men hem in zee zou werpen, maar niemand wilde het doen. Hij was te zwak om zich nog te bewegen.

Weer werd het nacht. Om acht uur 's morgens riep de kanonier Courtade:

— Een schip! De brik van gisteren keert terug. We zijn gered!

En dichtbij voer de Argus, een der vaartuigen, die met de Méduse de reede van Aix had verlaten. De bemanning zwaaide met hoeden en doeken. Een boot werd uitgezet en onder leiding van luitenant Reynaud, een officier van de Méduse, haalden matrozen de vijftien overleverden van het vlot. De geredden werden verpleegd en naar Saint-Louis vervoerd. Zes van hen stierven daar in het hospitaal van uitputting. Negen mannen slechts van de honderd vijftig bleven in het leven!

In de eerste dagen van Juli, waren de drie andere schepen veilig voor Saint-Louis aangekomen. De overheden en de bemanning ontstelden, toen ze er de Méduse niet zagen. Men wachtte twee dagen, doch vreesde een ongeluk. Den 8^{en} Juli, 's avonds om elf uur, meerde een reddingsboot naast de Echo en de eersten, die aan boord klommen, waren gouverneur Schmaltz en kapitein Chaumareys. Hun sloep had vier dagen rond gedreven zonder de kust te kunnen bereiken. De gouverneur en de kapitein vertelden hun lotgevallen. Ze hadden de andere booten uit het oog verloren. Den volgenden morgen vertrok de Argus, om de overige schipbreukelingen te zoeken, maar Chaumareys bleef te Saint-Louis. De kapitein van de Argus kreeg vooral ook bevel, 90.000 frank van de Méduse te halen. De gouverneur bekommerde zich meer om het geld dan om de schipbreukelingen.

Reeds den volgenden dag bemerkte de kapitein door zijn verrekijker een groep menschen op de barre kust. Hij begreep, dat het schipbreukelingen van de Méduse waren, die uit de booten waren geraakt, maar hij kon hen door de rotsen en de branding niet aan boord laten halen. Wel gelukte hij er in, ze levensmiddelen te bezorgen.

Ze moesten dan te voet naar Saint-Louis. Het was een pijnlijke tocht van verscheidene dagen, door de brandende zon en het heete zand. Sommigen stierven onderwege, maar honderd zeven en twintig bereikten dan toch de stad, waar ze goed verpleegd werden.

Groepen soldaten uit een reddingsboot waren elders geland. Ook van hen stierven er in de woestijn. De overlevenden kwamen te Saint-Louis aan, na achttien dagen zwervens.

Toen de kapitein van de Argus levensmiddelen naar de kust gezonden had, zette hij zijn kruistocht voort, om het vlot te zoeken en de Méduse te bereiken. Een week zwalkte het schip rond, tegengewerkt door wind en storm. Eindelijk ontdekte de kapitein het vlot, en ge weet reeds, dat hij er slechts vijftien mannen op aantrof. De Argus keerde dan terug, zonder het wrak gevonden te hebben.

De gouverneur Schmaltz dacht nog altijd aan de 90.000 frank, die men op de Méduse achtergelaten had. Maar ook achttien schipbreukelingen waren op het wrak gebleven.

— O, die zijn al lang dood, meende de gouverneur.

Doch het geld wilde hij toch gaarne hebben. Na veel vergeefsche pogingen bereikte de Argus

eindelijk de Méduse, die half gekanteld op de rotsen lag. En nu, twee en vijftig dagen na de ramp, leefden er nog drie mannen binnen het schip: Elie Coutant, twee en vijftig jaar; Nicolas Lescouet, drie en vijftig, en Alexis Dateste, negen en veertig jaar.

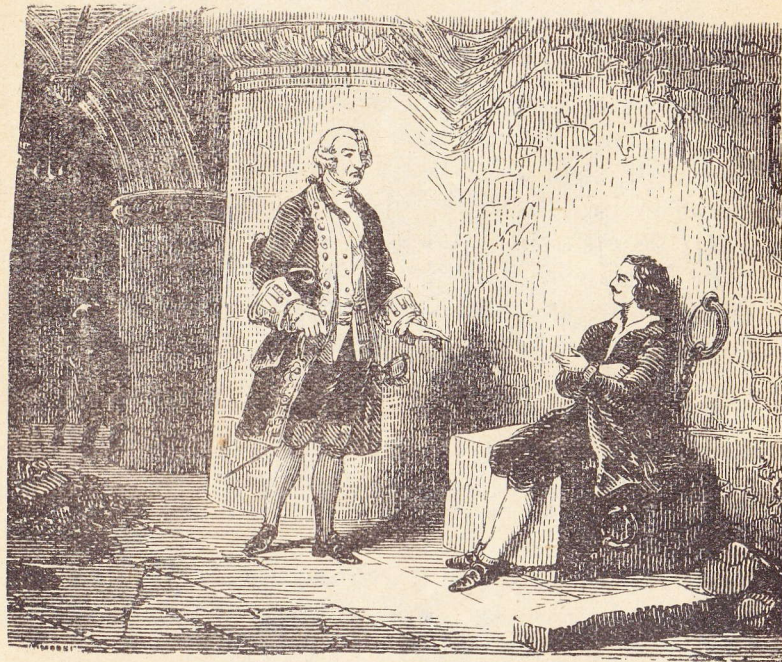
Jan Kurven was er dus niet meer bij. Na twintig dagen verliet hij met 13 anderen het wrak op een klein vlot; men heeft nooit meer van hen gehoord. De vijftiende was aan boord gestorven, even voor de aankomst van de Argus. Het lijk lag er nog.

De drie gredden hadden als waanzinnigen geleefd, ieder in een soort van hokje aan een verschillenden mast. Ze verlieten het maar om levensmiddelen te halen, die aan boord lagen, gezouten spek, pruimen, gedroogd vleesch en brandewijn. Het gemis aan drinkwater vooral had hun veel doen lijden. Het gevaar bracht ook hen niet samen; integendeel, ze bekeken elkaar wantrouwend en zwaaiden dreigend met een mes.

De kapitein nam hen op; hij kon echter het geld niet vinden.

Kustvaarders plunderden de Méduse, die eindelijk in October geheel verdween.

Kapitein Chaumareys moest te Rochefort voor den krijgsraad verschijnen; hij werd onwaardig verklaard nog ooit voor de regeering te va-

Chaumareys in de gevangenis.

ren en kreeg drie jaar gevangenisstraf voor zijn plichtsverwaarloozing.

IV.

En zoo wachtte vrouw Carnac te vergeefs op den terugkeer van haar jongen. Op een avond in Juli, toen ze te Brest met visch had geleurd, zag ze in de stad een oloop van volk. Ze ging bij de menschen staan en hoorde vertellen, dat de Méduse vergaan was. Men had wel opvarenden kunnen redden, maar niemand wist hoeveel.

De Méduse... het schip van Pierre! Schreiend keerde vrouw Carnac naar haar huisje terug. Ze vertelde het nieuws aan Berthe, en aan bureu.

— Maar er is nog hoop, zeiden deze. Velen zullen gered zijn en een kind helpt men toch het eerst.

— Pierre is dood, sprak de moeder. Ik heb het gevoeld, toen ik hem te Brest naar de sloep bracht, dat een ongeluk hem bedreigde. O, had ik hem toen maar hier gehouden!

Pierre keerde niet meer terug. Er was ook rouw op het dorpje om Hubert Gourven en Jan Kurven. Weer had de zee Bretagners opgeëischt.

— — — — —

Nu, meer dan honderd jaar na de vreeselijke ramp, vertelt men er bij stormweer nog van de schipbreuk der Méduse. In het Louvremuseum te Parijs hangt een groot schilderij, van Geri-cault, dat het vlot der Méduse verbeeldt.

EINDE.

In A. Hans' Kinderbibliotheek verschijnt elke week een nieuw boekje. Nu volgt:

« *In zijn Eer Hersteld* » Nr. 529.

